

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
מקרא-key:	

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אכל תרומה טמאה - משלם חולין טהורין	תא שמע:	◊	⚡									
שילם חולין טמאים, מהו? אמר סומכוס משום ר"מ: בשוגג - תשלומיו תשלומין, במזיד - אין תשלומיו תשלומין	[סומכוס משום ר"מ]	◊	⚡									
אחד זה ואחד זה - תשלומיו תשלומין, וחזור ומשלם חולין טהורים	חכמים:	◊	⚡									
והיונן בה, במזיד אמאי אין תשלומיו תשלומין? תבא עליו ברכה, דאכיל מיניה מידי דלא חזי ליה בימי טומאתו, וקא משלם ליה מידי דחזי ליה בימי טומאתן	⚡											
חסורי מחסרה והכי תתני: אכל תרומה טמאה - משלם כל דהו, אכל תרומה טהורה - משלם חולין טהורים	ואמר רבא, ואמרי לה כדי:	◊	⚡									
שילם חולין טמאין, מהו? סומכוס אומר משום ר"מ: בשוגג - תשלומיו תשלומין, במזיד - אין תשלומיו תשלומין	[סומכוס משום ר"מ]	◊	⚡	◊								
אחד זה ואחד זה - תשלומיו תשלומין, וחזור ומשלם חולין טהורין	חכמים:	◊	⚡	◊								
הכא בקנסו שוגג אטו מיד איכא בינייהו	ואמר רב אחא בריה דרב איקא:	◊	⚡									
הכי השתא התם גברא לשלומי קא מיכוין, אנן ניקום וליקנסיה?	!	◊										
דם שנטמא וזרקו, בשוגג - הורצה, במזיד - לא הורצה	ת"ש:	◊	⚡									
הכי השתא, התם גברא לכפורי קא מיכוין, אנן ניקום ונקנסיה?	אמר לך ר"מ:	◊	!									
המעשר בשבת, בשוגג - יאכל, במזיד - לא יאכל	תא שמע:	◊	⚡									
הכי השתא, התם גברא לתקוני קא מיכוין, אנן ליקום וליקנסיה?	!	◊										
המטביל כלים בשבת, בשוגג - ישתמש בהן, במזיד - לא ישתמש בהן	תא שמע:	◊	⚡									
הכי השתא, התם גברא לטהורי מאני קא מיכוין, אנן ליקום וליקנסיה?	!	◊										
ורמי דר' יהודה אדרבי יהודה בדרבנן	⚡	◊										
נפלו ונתפצעו, אחד שוגג ואחד מזיד - לא יעלו, דברי ר"מ ורבי יהודה	דתניא: [ר"מ ורבי יהודה]	◊	⚡									נד:
בשוגג - יעלו, במזיד - לא יעלו	רבי יוסי ורבי שמעון:	◊	⚡									נד:
והא הכא דמדאורייתא חד בתרי בטל, ורבנן הוא דגזור, וקא קניס ר' יהודה	⚡	◊										נד:
התם היינו טעמא דר' יהודה, משום דאתי לאיערומי.	!	◊										נד:
ורמי דרבי יוסי אדרבי יוסי	⚡	◊										נד:
נטיעה של ערלה ושל כלאי הכרם שנתערבו בנטיעות אחרות - הרי זה לא ילקט, ואם ליקט - יעלו באחד ומאתים, ובלבד שלא יתכוין ללקט	דתנן: [ת"ק]	◊	⚡									נד:
אף המתכוין ללקט - יעלו באחד ומאתים	רבי יוסי:	◊	⚡									נד:
חזקה אין אדם אוסר את כרמו בנטיעה אחת.	הא אתמר עלה, אמר רבא:	◊	⚡									נד:
חזקה אין אדם אוסר את כרמו בנטיעה אחת.	וכן כי אתא רבין א"ר יותנן:	◊	⚡									נד:
הכהנים שפגלו במקדש, מזידין - חייבין.		◊	⚡									נד:
היה עושה עמו בטהרות, ואמר לו טהרות שעשיתי עמך נטמאו, היה עושה עמו בזבחים, וא"ל זבחים שעשיתי עמך נתפגלו - נאמן. אבל אמר לו טהרות שעשיתי עמך ביום פלוני נטמאו, וזבחים שעשיתי עמך ביום פלוני נתפגלו - אינו נאמן.	ת"ר:	◊	⚡									נד:
מאי שנא רישא, ומאי שנא סיפא?	⚡	◊										נד:
כל שבידו נאמן.	אביי:	◊	!									נד:

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת-story < מעשה-story O</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge ⚡ שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■</p>
<p>מקרא-key:</p>	

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כגון דאשכחיה ולא אמר ליה ולא מיד, ולבתר הכי אשכחיה ואמר ליה.	רבא:											◊ !
ההוא דאמר ליה לחבריה: טהרות שעשיתי עמך ביום פלוני נטמאו, אתא לקמיה דרבי אמי												◊ O
שורת הדין אינו נאמן.	אמר ליה: [רבי אמי]											◊ ■
רבי, אתה אומר כן?	אמר לפניו רבי אסי:											◊ ⚡
מה אעשה שהתורה האמינתו.	הכי אמר ר' יוחנן משום רבי יוסי:											◊ ⚡ ■
היכן האמינתו?												◊ ^
כהן גדול ביוה"כ יוכיח, דכי אמר פגול - מהימן, ומנא ידעינן? והכתיב: (ויקרא ט"ז) וכל אדם לא יהיה באהל מועד אלא לאו משום דמהימן.	רבי יצחק בר ביסנא:											◊ !
ודלמא דשמעניה דפגיל												◊ ⚡
אי לאו דמהימן, אע"ג דשמעניה נמי לא מהימן, דדלמא לבתר הכי קאמר.												◊ !
ודלמא דחויניה בפישפש												◊ ⚡
קשיא.												◊ ■
ההוא דאתא לקמיה דרבי אמי, אמר ליה: ספר תורה שכתבתי לפלוני, אזכרות שלו לא כתבתם לשמן												◊ O
ספר תורה ביד מי?	אמר ליה: [רבי אמי]											◊ O
אמר ליה: ביד לוקח												◊ O
נאמן אתה להפסיד שכרך, ואי אתה נאמן להפסיד ספר תורה.	אמר ליה: [רבי אמי]											◊ ■
נהי דהפסיד שכר אזכרות, שכר דספר תורה כוליה מי הפסיד?	אמר ליה רבי ירמיה:											◊ ⚡
אין, שכל ספר תורה שאין אזכרות שלו כתובת לשמן - אינו שוה כלום.	אמר ליה: [רבי אמי]											◊ !
וליעבר עלייהו קולמוס וליקדשיה												◊ ⚡
כמאן? נימא דלא כרבי יהודה												◊ ⚡
הרי שהיה צריך לכתוב את השם, ונתכוון לכתוב יהודה ושעה ולא הטיל בו דלת - מעביר עליו קולמוס ומקדשו, דברי רבי יהודה	דתנן: [רבי יהודה]											◊ ⚡ ■ ♦
אין השם מן המובחר	חכמים:											◊ ⚡ ■ ♦
אפילו תימא רבי יהודה, עד כאן לא קאמר רבי יהודה - אלא בהדא אזכרה, אבל דכולי ספר תורה לא, משום דמיחזי כמנומר.												◊ !
ההוא דאתא לקמיה דר' אבהו, א"ל: ס"ת שכתבתי לפלוני, גוילין שלו לא עיבדתים לשמן												◊ O
ספר תורה ביד מי?	אמר לו: [רבי אבהו]											◊ O
א"ל: ביד לוקח												◊ O
מתוך שאתה נאמן להפסיד שכרך, אתה נאמן להפסיד ספר תורה.	אמר לו: [רבי אבהו]											◊ ■
ומאי שנא מדרבי אמי?												◊ ⚡
התם איכא למימר טעי בדר' ירמיה, הכא כיון דקא מפסיד כוליה אגריה ואתא ואמר, אימור קושטא קאמר.												◊ !
על החרשת שהשיאה אביה - שהיא יוצאה בגט	העיד רבי יוחנן בן גודגדא:											◊ ■
ועל קטנה בת ישראל שנשאת לכהן - שאוכלת בתרומה, ואם מתה - בעלה יורשה												◊ ■

disputants-חולקים ■ מימרא-statement
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story ^ קושיא-challenge
! תירוץ-answer
■ ראייה-proof
מקרא-key:

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ		
ועל המריש הגזול שבנאו בבירה - שיטול את דמיו, מפני תקנת השבים																					■	נה.	
ועל חטאת הגזולה שלא נודעה לרבים - שהיא מכפרת, מפני תיקון המזבח.																						■	נה.
מעדותו של רבי יוחנן בן גודגאד, אמר לעדים ראו גט זה שאני נותן לה, וחזר ואמר לה כנסי שטר חוב זה - הרי זו מגורשת, מי לא אמר ר' יוחנן בן גודגאד לא בעינן דעתה? ה"ל לא בעינן דעתה.	רבא:																					◇	ג.נה.
פשיטא																						ז	נה.
מהו דתימא, כיון דאמר כנסי שטר חוב זה בטולי בטליה, קמ"ל, אם איתא דבטליה - לעדים הוה אמר להו, והאי דקאמר הכי - משום כיסופא.																						◇	נה.
ועל קטנה בת ישראל.																						■	נה.
ואילו חרשת לא אכלה																						◇	נה.
מ"ט?																						^	נה.
גזירה שמא יאכיל חרש בהרשת.																						!	נה.
וליכול, קטן אוכל נבלות הוא																						ז	נה.
גזירה שמא יאכיל חרש בפיקחת.																						!	נה.
ולאכול בתרומה דרבנן																						ז	נה.
גזירה שמא אתי לאכול בתרומה דאורייתא.																						!	נה.
ועל המריש הגזול שבנאו.																						■	נה.
גזל מריש ובנאו בבירה, ב"ש אומרים: מקעקע כל הבירה כולה ומחזיר מריש לבעליו	תנו רבנן: [בית שמאי]																					◇	נה.
אין לו אלא דמי מריש בלבד, משום תקנת השבין.	בית הלל:																					◇	נה.
ועל חטאת הגזולה כו'.																						■	נה.
דבר תורה בין נודעה ובין לא נודעה - אינה מכפרת, מ"ט? יאוש כדי לא קני, ומה טעם אמרו לא נודעה מכפרת? שלא יהו כהנים עצבין.	עולא:																					◇	נה.
והאנן מפני תיקון המזבח תנן	אמרי ליה רבנן לעולא:																					ז	נה.
כיון דכהנים עצבין, נמצא מזבח בטל.	אמר להם: [עולא]																					!	נה.
דבר תורה בין נודעה בין לא נודעה - מכפרת, מאי טעמא? יאוש כדי קני, ומה טעם אמרו נודעה אינה מכפרת? שלא יאמרו מזבח אוכל גזילות.	רב יהודה:																					◇	נה.
בשלמא לעולא, היינו דקתני חטאת, אלא לרב יהודה, מאי איריא חטאת? אפי' עולה נמי?																						ז	נה.
לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא עולה דכליל היא, אלא אפי' חטאת נמי, דחלב ודם הוא דסליק לגבי מזבח ואידך כהנים אכלי ליה, אפי' הכי גזור, שלא יאמרו מזבח אוכל גזילות.																						!	נה.
על חטאת הגזולה שלא נודעה לרבים - שהיא מכפרת, מפני תיקון המזבח	תנן:																					◇	נה.
בשלמא לעולא ניהא, אלא לרב יהודה איפכא מיבעי ליה																						ז	נה.
הכי נמי קאמר: לא נודעה - מכפרת, נודעה - אינה מכפרת, מפני תיקון המזבח.																						!	נה.
גנב והקדיש ואחר כך טבח ומכר - משלם תשלומי כפל, ואינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה	מתיב רבא:																					◇	נה.
בחורן כי האי גוונא ענוש כרת	ותני עלה:																					■	נה.
ואי אמרת יאוש כדי לא קני, כרת מאי עבידתיה?																						ז	נה.
כרת מדבריהם.	רב שיזבי:																					!	נה.

מימרא-statement ⬛ קושיא-challenge ⋈ שאלה-question ! תירוץ-answer ⬛ ראייה-proof	⬛ חולקים-disputants ⋈ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מקרא-key:
	גיטין-הניזקין מימרא	מאן דאמר
	אחיכו עליה, כרת מדבריהם מי איכא?	
	גברא רבה אמר מילתא לא תחוכו עליה, כרת שעל ידי דבריהן באתה לו, אוקמוה רבנן ברשותיה כי היכי דליחייב עליה.	אמר להו רבא:
	הא וודאי קא מיבעיא לי, כי אוקמוה רבנן ברשותיה, משעת גניבה או משעת הקדישה?	רבא:
	למאי נפקא מינה?	
	לגזירותיה וולדותיה	
	מאי?	
	מסתברא, משעת הקדישה, שלא יהא חוטא נשכר.	הדר אמר רבא:
	לא היה סיקריקון ביהודה בהרוגי מלחמה, מהרוגי המלחמה ואילך יש בה סיקריקון.	
	כיצד? לקח מסיקריקון וחזר ולקח מבעל הבית - מקחו בטל, מבעל הבית וחזר ולקח מסיקריקון - מקחו קיים.	
	לקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה - מקחו בטל, מן האשה וחזר ולקח מן האיש - מקחו קיים.	
	זו משנה ראשונה.	
	הלוקח מסיקריקון נותן לבעלים רביע אימתי? בזמן שאין בידן ליקח, אבל יש בידן ליקח - הן קודמין לכל אדם.	ב"ד של אחריהם אמרו:
	רבי הושיב בית דין ונמנו, שאם שהתה בפני סיקריקון שנים עשר חדש - כל הקודם ליקח זכה, אבל נותן לבעלים רביע.	[רבי]
	השתא בהרוגי המלחמה לא היה בה סיקריקון, מהרוגי מלחמה ואילך יש בה סיקריקון?	
	לא דנו בה דין סיקריקון קאמר	רב יהודה:
	ג' גזירות גזרו: גזרתא קמייטא - כל דלא קטיל ליקטלוהו, מציעתא - כל דקטיל לייתי ארבע זוזי, בתרייתא - כל דקטיל ליקטלוהו הלכך קמייטא ומציעתא, כיון דקטילי - אגב אונסיה גמר ומקני, בתרייתא, אמרי: האי דנא לישקול, למחר תבענא ליה בדינא.	דאמר רבי אסי:
	מאי דכתיב: (משלי כ"ח) אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה לבו יפול ברעה? אקמצא ובר קמצא הרוב ירושלים, אתרנגולא ותרנגולתא הרוב טור מלכא, אשקא דריספק הרוב ביתר.	רבי יוחנן:
	אקמצא ובר קמצא הרוב ירושלים	
	דההוא גברא דרחמיה קמצא ובעל דבביה בר קמצא, עבד סעודתא, אמר ליה לשמעיה: זיל אייתי לי קמצא, אזל אייתי ליה בר קמצא.	
	אתא אשכחיה דהוה יתיב, אמר ליה: מכדי ההוא גברא בעל דבבא דההוא גברא הוא, מאי בעית הכא? קום פוק	
	אמר ליה: הואיל ואתאי שבקן, ויהיבנא לך דמי מה דאכילנא ושתינא	
	אמר ליה: לא.	
	אמר ליה: יהיבנא לך דמי פלגא דסעודתיך	
	אמר ליה: לא.	
	אמר ליה: יהיבנא לך דמי כולה סעודתיך	
	א"ל: לא.	
	נקטיה בידיה ואוקמיה ואפקיה.	
	אמר: הואיל והווי יתבי רבנן ולא מחו ביה, ש"מ קא ניחא להו, איזיל איכול בהו קורצא בי מלכא.	
	אזל אמר ליה לקיסר: מרדו בכ יהודאי	

<p>disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement & קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
א"ל: מי יימר?				☐							נ.ו.
א"ל: שדר להו קורבנא, חזית אי מקרבין ליה.				☐							נ.ו.
אזל שדר בידיה עגלא תלתא.				☐							נ.ו.
בהדי דקאתי שדא ביה מומא בניב שפתים, ואמרי לה - בדוקין שבעין, דוכתא דלדידן הוה מומא ולדידהו לאו מומא הוא.				☐							נ.ו.
סבור רבנן לקרוביה משום שלום מלכות				☐							נ.ו.
יאמרו: בעלי מומין קריבין לגבי מזבח	אמר להו רבי זכריה בן אבקולס:			☐							נ.ו.
סבור למיקטליה, דלא ליזיל ולימא				☐							נ.ו.
יאמרו: מטיל מום בקדשים יהרג	אמר להו רבי זכריה:			☐							נ.ו.
ענותותו של רבי זכריה בן אבקולס, החריבה את ביתנו, ושרפה את היכלנו, והגליטנו מארצנו.	רבי יוחנן:			☒							נ.ו.
שדר עלוייהו לנירון קיסר.				☐							נ.ו.
כי קאתי, שדא גירא למזרח אתא נפל בירושלים, למערב - אתא נפל בירושלים, לארבע רוחות השמים - אתא נפל בירושלים.				☐							נ.ו.
א"ל לינוקא: פסוק לי פסוקך				☐							נ.ו.
אמר ליה: (יחזקאל כה) ונתתי את נקמתי באדום ביד עמי ישראל וגו'				☐							נ.ו.
אמר: קודשא בריך הוא בעי לחרובי ביתה, ובעי לכפורי ידיה בההוא גברא ערק ואזל ואיגיר, ונפק מיניה ר"מ.				☐							נ.ו.
שדריה עלוייהו לאספיינוס קיסר.				☐							נ.ו.
אתא, צר עלה תלת שני.				☐							נ.ו.
הוּוּ בה הנהו תלתא עתירי: נקדימון בן גוריון, ובן כלבא שבוע, ובן ציצית הכסת				☐							נ.ו.
נקדימון בן גוריון, שנקדה לו חמה בעבורו				☐							נ.ו.
בן כלבא שבוע, שכל הנכנס לביתו כשהוא רעב ככלב, יוצא כשהוא שבע				☐							נ.ו.
בן ציצית הכסת, שהיתה ציצתו נגרת על גבי כסתות.				☐							נ.ו.
איכא דאמרי: שהיתה כסתו מוטלת בין גדולי רומי.				☐							נ.ו.
חד אמר להו: אנא זיינא להו בחיטי ושערי				☐							נ.ו.
וחד אמר להו: בדחמרא ובדמלחא ומשחא				☐							נ.ו.
וחד אמר להו: בדציבי				☐							נ.ו.
ושבחו רבנן לדציבי דרב חסדא כל אקלידי הוה מסר לשמעיה בר מדציבי				☐							נ.ו.
אכלבא דחיטי בעי שיתין אכלבי דציבי.	דאמר רב חסדא:			☒							נ.ו.
הוה להו למיזן עשרים וחד שתא.				☐							נ.ו.
הוּוּ בה הנהו בריוני				☐							נ.ו.
אמרו להו רבנן: ניפוק ונעביד שלמא בהדיהו				☐							נ.ו.
לא שבקינהו.				☐							נ.ו.

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אמרו להו: ניפוק ונעביד קרבא בהדיהו												o
אמרו להו רבנן: לא מסתייעא מילתא.												o
קמו קלנהו להנהו אמברי דחייטו ושערי, והוה כפנא.												o
מרתא בת בייתוס עתירתא דירושלים הויא, שדרתה לשלוחה ואמרה ליה: זיל אייתי לי סמידא.												o
אדאזל איזדבן, אתא אמר לה: סמידא ליכא, חוורתא איכא												o
אמרה ליה: זיל אייתי לי.												o
אדאזל אזדבן, אתא ואמר לה: חוורתא ליכא, גושקרא איכא												o
א"ל: זיל אייתי לי.												o
אדאזל אזדבן, אתא ואמר לה: גושקרא ליכא, קימחא דשערי איכא												o
אמרה ליה: זיל אייתי לי.												o
אדאזל איזדבן												o
הוה שליפא מסאנא, אמרה: איפוק ואחזי אי משכחנא מידי למיכל, איתיב לה פרתא בכרעא ומתה.												o
(דברים כ"ח) הרכה בך והענוגה אשר לא נתתה כף רגלה.	קרי עלה רבן יוחנן בן זכאי:											o
גרוגרות דר' צדוק אכלה, ואיתניסא ומתה.	איכא דאמרי:											o
דר' צדוק יתיב ארבעין שנין בתעניתא דלא ליחרב ירושלים, כי הוה אכיל מידי הוה מיתחזי מאבראי, וכי הוה בריא, מייתי ליה גרוגרות, מייץ מייהו ושדי להו.												o
כי הוה קאי ניחא נפשה, אפיקתא לכל דהבא וכספא שדיתיה בשוקא, אמרה: האי למאי מיבעי לי?												o
והיינו דכתיב: (יחזקאל ז') כספם בחוצות ישליכו.												■
אבא סקרא ריש בריוני דירושלים בר אחתיה דרבן יוחנן בן זכאי הוה												o
שלח ליה: תא בצינעא לגבאי.												o
אתא	[רבן יוחנן בן זכאי]											o
עד אימת עבדיתו הכי, וקטליתו ליה לעלמא בכפנא?	א"ל: [רבן יוחנן בן זכאי]											o
א"ל: מאי איעביד, דאי אמינא להו מידי קטלו לי?												o
חזי לי תקנתא לדידי דאיפוק, אפשר דהוי הצלה פורתא.	א"ל: [רבן יוחנן בן זכאי]											o
א"ל: נקוט נפשך בקצירי, וליתי כולי עלמא ולישיילו בך, ואייתי מידי סריא ואגני גבך, ולימרו דנח נפשך, וליעיילו בך תלמידך ולא ליעול בך איניש אחרינא, דלא לרגשן בך דקליל את, דאינהו ידעי דחייא קליל ממיתא.												o
עביד הכי, נכנס בו רבי אליעזר מצד אחד ורבי יהושע מצד אחר, כי מטו לפיתחא בעו למדקריה												o
אמר להו: יאמרו רבן דקרן												o
בעו למדחפיה												o
אמר להו: יאמרו רבן דהפן												o
פתחו ליה בבא, נפק.												o

disputants-חולקים ◇ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ט	י	א
מימרא								
כי מטא להתם, אמר: שלמא עלך מלכא, שלמא עלך מלכא	[רבן יוחנן בן זכאי]	○						נו
א"ל: מיחייבת תרי קטלא, חדא, דלאו מלכא אנא וקא קרית לי מלכא ותו, אי מלכא אנא, עד האינדא אמאי לא אתית לגבאי?		○						נו
דקאמרת לאו מלכא אנא, איברא מלכא את, דאי לאו מלכא את לא מימסרא ירושלים בידך, דכתיב: (ישעיהו י') והלבנון באדיר יפול, ואין אדיר אלא מלך, דכתיב: (ירמיהו ל') והיה אדירו ממנו וגו', ואין לבנון אלא ביהמ"ק, שנאמר: (דברים ג') הנהר הטוב הזה והלבנון ודקאמרת אי מלכא אנא אמאי לא קאתית לגבאי עד האינדא? ברינא דאית בן לא שבקינן.	א"ל: [רבן יוחנן בן זכאי]	■						נו
אמר ליה: אילו חבית של דבש ודרקון כרוך עליה, לא היו שוברין את החבית בשביל דרקון?		○						נו:
אישתיק.	[רבן יוחנן בן זכאי]	○						נו:
(ישעיהו מד) משיב חכמים אהור ודעתם יסכל, איבעי ליה למימר ליה: שקלינן צבתא ושקלינן ליה לדרקון וקטלינן ליה, וחביתא שבקינן לה.	קרי עליה רב יוסף, ואיתימא רבי עקיבא:	○						נו:
אדהכי אתי פריסתאקא עליה מרומי, אמר ליה: קום, דמית ליה קיסר, ואמרי הנהו חשיבי דרומי לאותיבך ברישא.		○						נו:
הוה סיים חד מסאני, בעא למסימא לאהרינא לא עייל, בעא למשלפא לאידך לא נפק, אמר: מאי האי?		○						נו:
לא תצטער, שמועה טובה אתיא לך, דכתיב: (משלי ט"ו) שמועה טובה תדשן עצם. אלא מאי תקנתיה? ליתני איניש דלא מיתבא דעתך מיניה ולחליף קמך, דכתיב: (משלי י"ז) ורוח נכאה תיבש גרם עבד הכי עייל.	א"ל: [רבן יוחנן בן זכאי]	○						נו:
אמר ליה: ומאהר דחכמתו כולי האי, עד האינדא אמאי לא אתיתו לגבאי?		○						נו:
ולא אמרי לך?	א"ל: [רבן יוחנן בן זכאי]	○						נו:
אמר ליה: אנא נמי אמרי לך.		○						נו:
אמר ליה: מיזל אזילנא ואינש אחרינא משרנא, אלא בעי מינאי מידי דאתן לך.		○						נו:
תן לי יבנה וחכמיה, ושושילתא דרבן גמליאל, ואסוותא דמסיין ליה לרבי צדוק.	א"ל: [רבן יוחנן בן זכאי]	○						נו:
(ישעיהו מד) משיב חכמים אהור ודעתם יסכל, איבעי למימר ליה לשבקיניהו דהא זימנא.	קרי עליה רב יוסף, ואיתימא רבי עקיבא:	■						נו:
והוא סבר, דלמא כולי האי לא עביד, והצלה פורתא נמי לא הוי.	[רבן יוחנן בן זכאי]	■						נו:
אסוותא דמסיין ליה לרבי צדוק מאי היא?		^						נו:
יומא קמא אשקיה מיא דפארי, למחר מיא דסיפוקא, למחר מיא דקימחא, עד דרווח מיעה פורתא פורתא.		!						נו:
אזל שדריה לטיטוס.			○					נו:
(דברים ל"ב) ואמר אי אלהימו צור חסיו בו - זה טיטוס הרשע שחירף וגידף כלפי מעלה. מה עשה? תפש זונה בידו ונכנס לבית קדשי הקדשים, והציע ספר תורה ועבר עליה עבירה, ונטל סייף וגידר את הפרוכת, ונעשה נס והיה דם מבצבץ ויוצא, וכסבור הרג את עצמו, שנאמר: (תהלים ע"ד) שאגו צורריך בקרב מועדיך שמו אותותם אותות.			○					נו:
(תהלים פ"ט) מי כמוך חסין יה - מי כמוך חסין וקשה, שאתה שומע ניאוצו וגידופו של אותו רשע ושותק.	אבא חנן:	■						נו:
(שמות ט"ו) מי כמוכה באלים ה' - מי כמוכה באלמים. מה עשה? נטל את הפרוכת ועשאו כמין גרגותני, והביא כל כלים שבמקדש והניחן בהן, והושיבן בספינה לילך להשתבח בעירו, שנאמר: (קהלת ח') ובכנ ראיתי רשעים קבורים ובאו וממקום קדוש יהלכו וישתכחו בעיר אשר כן עשו, אל תיקרי קבורים אלא קבוצים. אל תיקרי וישתכחו אלא וישתבחו.	דבי רבי ישמעאל תנא:	■						נו:
קבורים ממש, דאפילו מילי דמטרמן איגלייא להון.	איכא דאמרי:	■						נו:
עמד עליו נחשול שבים לטובעו, אמר: כמדומה אני שאלהיהם של אלו אין גבורתו אלא במים, בא פרעה טבעו במים, בא סיסרא טבעו במים, אף הוא עומד עלי לטובעני במים, אם גבור הוא יעלה ליבשה ויעשה עמי מלחמה			○					נו:
יצתה בת קול ואמרה לו: רשע בן רשע בן בנו של עשו הרשע, בריה קלה יש לי בעולמי ויתוש שמה, אמאי קרי לה בריה קלה? דמעלנא אית לה ומפקנא לית לה, עלה ליבשה ותעשה עמה מלחמה.			○					נו:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⋈ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
עלה ליבשה, בא יתוש ונכנס בחוטמו, ונקר במוחו שבע שנים.												◊
יומא חד הוה קא חליף אבבא דבי נפחא, שמע קל ארזפתא אישתיק, אמר: איכא תקנתא.												○
כל יומא מייית נפחא ומחו קמיה, לנכרי יהיב ליה ארבע זוזי, לישראל אמר ליה: מיסתיך דקא חזית בסנאך.												○
עד תלתין יומין עבד הכי, מכאן ואילך כיון דדש דש.												○
אני הייתי בין גדולי רומי, וכשמת פצעו את מוחו, ומצאו בו כצפור דרוור משקל שני סלעים.	תניא, אמר רבי פנחס בן ערבא:											◊
כגזל בן שנה משקל שני ליטרין.	במתניתא תנא:											◊
פיו של נחושת וצפורניו של ברזל.	אביי, נקטינן:											◊
כי הוה קא מייית, אמר להו: ליקליהו לההוא גברא ולבדרי לקיטמיה אשב ימי, דלא לשכחיה אלהא דיהודאי ולוקמיה בדינא.												○
אונקלוס בר קלוניקוס בר אחתיה דטיטוס הוה, בעי לאיגורי, אזל אסקיה לטיטוס בנגידא												○
מאן חשיב בההוא עלמא?	אמר ליה: [אונקלוס]											○
אמר ליה: ישראל.												○
מהו לאידבוקי בהו?	[אונקלוס]											○
אמר ליה: מלייהו נפישין ולא מצית לקיומיהו, זיל איגרי בהו בההוא עלמא והוית רישא, דכתיב: (איכה א') היו צריה לראש וגו', כל המיצר לישראל נעשה ראש.												○
דיניה דההוא גברא במאי?	אמר ליה: [אונקלוס]											○
א"ל: במאי דפסיק אנפשיה, כל יומא מכנשי ליה לקיטמיה ודייני ליה, וקלו ליה ומבדרו אשב ימי.												○
אזל אסקיה לבלעם בנגידא												○
מאן חשיב בההוא עלמא?	אמר ליה: [אונקלוס]											○
א"ל: ישראל.												○
מהו לאידבוקי בהו?	[אונקלוס]											○
א"ל: (דברים כ"ג) לא תדרוש שלומם וטובתם כל הימים.												○
דיניה דההוא גברא במאי?	אמר ליה: [אונקלוס]											○
א"ל: בשכבת זרע רותחת.												○
אזל אסקיה בנגידא לפושעי ישראל												○
מאן חשיב בההוא עלמא?	אמר ליה: [אונקלוס]											○
א"ל: ישראל.												○
מהו לאידבוקי בהו?												○
א"ל: טובתם דרוש, רעתם לא תדרוש, כל הנוגע בהן כאילו נוגע בבבת עינו.												○
דיניה דההוא גברא במאי? א"ל: בצואה רותחת	אמר ליה: [אונקלוס]											○
כל המלעיג על דברי חכמים נידון בצואה רותחת.	דאמר מר:											○
תא חזי, מה בין פושעי ישראל לנביאי אומות העולם עובדי ע"ז.												◊

<p>disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בא וראה כמה גדולה כחה של בושה, שהרי סייע הקב"ה את בר קמצא, והחריב את ביתו ושרף את היכלו.	תניא, אמר רבי אלעזר:											◇
אתרנגולא ואתרנגולתא חריב טור מלכא												◇
דהוון נהיגי כי הוון מפקי חתנא וכלתא, מפקי קמייהו תרנגולא ותרנגולתא, כלומר, פרו ורבו כתרנגולים. יומא חד הוה קא חליף גונדא דרומאי, שקלינהו מינייהו, נפלו עלייהו מחוניהו, אתו אמרו ליה לקיסר: מרדו בך יהודאי												○
אתא עלייהו.												○
הוה בהו ההווא בר דרומא דהוה קפיץ מילא וקטיל בהו												○
שקליה קיסר לתאגיה ואותביה אארעא, אמר: ריבונה דעלמא כוליה, אי ניהא לך, לא תמסריה לההוא גברא לדידיה ולמלכותיה בידיה דחד גברא												○
אכשליה פומיה לבר דרומא, ואמר: (תהלים ס) הלא אתה אלהים זנתנו ולא תצא אלהים בצבאותינו.												○
דוד נמי אמר הכי												◇
דוד אתמוהי קא מתמה.												◇
על לבית הכסא												○
אתא דרקונא שמטיה לכרכשיה ונה נפשיה.												○
אמר: הוואיל ואיתרחיש לי ניסא, הא זימנא אישכניהו, שבקניהו ואזל.												○
איזדקור ואכלו ושתו, ואדליקו שרגי עד דאיתחזי בליונא דגושפנא ברחוק מילא.												○
אמר: מיהדא קא חדו בי יהודאי דהר אתא עלייהו.												○
תלת מאה אלפי שליפי סייפא עיילו לטור מלכא, וקטלו בה תלתא יומי ותלתא לילוותא, ובהך גיסא הלולי וחנגי, ולא הווי ידעי הני בהני.	רבי אסי:											○
(איכה ב) בלע ה' ולא חמל את כל נאות יעקב - כי אתא רבין אמר רבי יוחנן: אלו ששים רבוא עירות שהיו לו לינאי המלך בהר המלך	[רבין אמר רבי יוחנן]											◇
ששים רבוא עירות היו לו לינאי המלך בהר המלך, וכל אחת ואחת היו בה כיוצאי מצרים, חוץ משלש שהיו בהן כפלים כיוצאי מצרים, אלו הן: כפר ביש, כפר שיחליים, כפר דכריא.	דאמר רב יהודה אמר רב אסי:											◇
כפר ביש, דלא יבוי ביתא לאושפיזא												■
כפר שיחליים, שהיתה פרנסתן מן שחליים												■
כפר דכריא, אמר רבי יוחנן: שהיו נשותיהן יולדות זכרים תחלה, ויולדות נקבה באחרונה ופוסקות.	[רבי יוחנן]											■
לדידי חזי לי ההוא אתרא, ואפילו שיתין ריביותא קני לא מחזיק.	עולא:											◇
אמר ליה ההוא צדוקי לרבי חנינא: שקורי משקריתן												○
(ירמיהו ג) ארץ צבי כתיב בה, מה צבי זה אין עורו מחזיק את בשרו, אף ארץ ישראל, בזמן שיושבין עליה רווחא, ובזמן שאין יושבין עליה גמא.	אמר ליה: [רבי חנינא]											◇
אי איכא דשמיע ליה מילתא מכפר סכניא של מצרים לימא.	רב מניומי בר חלקיה ורב חלקיה בר טוביה ורב הונא בר חייה הוו יתבי גבי הדדי, אמרי:											◇
מעשה בארוס וארוסתו שנשבו לבין העובדי כוכבים והשיאום זה לזה, אמרה לו: בבקשה ממך, אל תגע בי, שאין לי כתובה ממך, ולא נגע בה עד יום מותו. וכשמת, אמרה להן: סיפדו לזה שפטפט ביצרו יותר מיוסף, דאילו ביוסף לא הוה אלא חדא שעתא, והאי כל יומא ויומא ואילו יוסף לאו בחדא מטה, והאי בחדא מטה ואילו יוסף לאו אשתו, והא אשתו.	פתח חד מינייהו ואמר:											○
מעשה ועמדו ארבעים מודיות בדניר, נחסר השער מודיא אחת, ובדקו ומצאו אב ובנו שבאו על נערה מאורסה ביום הכפורים, והביאום לבית דין וסקלום, וחזר השער למקומו.	פתח אידך ואמר:											○
מעשה באדם אחד שנתן עינו באשתו לגרשה, והיתה כתובתה מרובה. מה עשה? הלך ויזמן את שושבינו והאכילן והשקן, שיכרן והשכיבן על מיטה אחת, והביא לובן ביצה והטיל בנינהו, והעמיד להן עדים ובא לבית דין.	פתח אידך ואמר:											○

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היה שם זקן אחד מתלמידי שמאי הזקן ובבא בן בוטא שמו, אמר להן, כך מקובלני משמאי הזקן: לובן ביצה סולד מן האור, ושכבת זרע דוחה מן האור.	[בבא בן בוטא - שמאי הזקן]											○
בדקו ומצאו כדבריו, והביאוהו לב"ד והלקוהו והגבוהו כתובתה ממנו.												○
ומאחר דהוו צדיקים כולי האי, מאי טעמא איענושו?	אבי לרב יוסף:											⚡
משום דלא איבול על ירושלים, דכתיב: (ישעיהו ס"ו) שמחו את ירושלם וגילו בה כל אוהביה שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה.	א"ל: [רב יוסף]											!
אשקא דריספק חריב ביתר												■
דהוו נהיגי כי הוה מתיליד ינוקא שתלי ארזא, ינוקתא - שתלי תורניתא, וכי הוו מינסבי, קייצי להו ועבדו גנבא.												○
יומא חד הוה קא חלפא ברתיא דקיסר, אתבר שקא דריספק, קצו ארזא ועיילו לה, אתו נפול עלייהו מחונהו. אתו אמרו ליה לקיסר: מרדו בך יהודא?												○
אתא עלייהו.												○
(איכה ב') גדע בחרי אף כל קרן ישראל - א"ר זירא א"ר אבהו א"ר יוחנן: אלו שמונים אלף קרני מלחמה שנכנסו לכרך ביתר בשעה שלכדוהו, והרגו בה אנשים ונשים וטף, עד שהלך דמן ונפל לים הגדול שמא תאמר קרובה היתה, רחוקה היתה מיל.	[רבי זירא א"ר אבהו א"ר יוחנן]											■
שני נחלים יש בבקעת ידים, אחד מושך אילך ואחד מושך אילך, ושיערו חכמים: שני חלקים מים ואחד דם.	תנא, רבי אליעזר הגדול:											■
שבע שנים בצרו עובדי כוכבים את כרמיהן מדמן של ישראל בלא זבל.	במתניתא תנא:											■
סה לי זקן אחד מאנשי ירושלים, בבקעה זו הרג נבזראדן רב טבחים מאתים ואחת עשרה רבוא, ובירושלים הרג תשעים וארבע רבוא על אבן אחת, עד שהלך דמן ונגע בדמו של זכריה, לקיים מה שנאמר: (הושע ד') ודמים בדמים נגעו.	רבי חייא בר אבין אמר רבי יהושע בן קרחה:											■
אשכחיה לדמיה דזכריה דהוה קא מרתה וסליק												○
אמר: מאי האי?												○
אמרו ליה: דם זבחים דאשתפוך.												○
אייתי דמי ולא אידמו												○
אמר להו: אי אמריתו לי - מוטב, ואי לאו - מסריקנא לבשרייכו במסרקי דפרזלי.												○
אמרי ליה: מאי נימא לך, נבייא הוה בן דהוה קא מוכח לן במילי דשמאי, קמינן עילויה וקטלינן ליה, והא כמה שנין דלא קא נייח דמיה.												○
אמר להו: אנא מפייסנא ליה.												○
אייתי סנהדרי גדולה וסנהדרי קטנה קטל עילויה ולא נח, בחורים ובתולות קטל עילויה ולא נח, אייתי תינוקות של בית רבן קטל עילויה ולא נח, א"ל: זכריה, טובים שבהן איבדתים, ניהא לך דאבדינהו לכולהו?												○
כדאמר ליה הכי נח.												○
בהדיא שעטא הרהר תשובה בדעתיה, אמר: ומה אם על נפש אחת - כך, ההוא גברא דקטל כל הני נשמתא - על אחת כמה וכמה												○
ערק אזל שדר שטר פרטא בביתיה ואגיר.												○
נעמן גר תושב היה נבזראדן גר צדק היה.	תנא:											■
מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק.												■
מבני בניו של - סיסרא למדו תינוקות בירושלים												■
מבני בניו של סנחריב למדו תורה ברבים. מאן אינון? שמעיה ואבטליון.												■
היינו דכתיב: (יחזקאל כ"ד) נתתי את דמה על צחיח סלע לבלתי הכסות.												■

◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-kef:	

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאינ דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ					
מימרא							
(בראשית כ"ז) הקול קול יעקב והידים ידי עשו					■		◇
הקול - זה אדריינוס קיסר, שהרג באלכסנדריא של מצרים ששים רבוא על ששים רבוא כפלים כיוצאי מצרים.					■		◇
קול יעקב - זה אספסיינוס קיסר, שהרג בכרך ביתר ארבע מאות רבוא, ואמרי לה ארבעת אלפים רבוא והידים ידי עשו - זו מלכות הרשעה, שהחריבה את בתינו, ושרפה את היכלנו, והגליטנו מארצנו.					■		◇
דבר אחר: הקול קול יעקב - אין לך תפלה שמועלת שאין בה מזרעו של יעקב					■		◇
והידים ידי עשו - אין לך מלחמה שנוצחת שאין בה מזרעו של עשו.					■		◇
(איוב ה) בשוט לשון תחבא - בחירורחי לשון תחבא.	והיינו דא"ר אלעזר:	■	■				◇
מאי דתיבי: (תהלים קל"ז) על נהרות בבל שם ישבנו גם כבינו בזכרנו את ציון? מלמד, שהראהו הקב"ה לדוד חורבן בית ראשון וחורבן בית שני. חורבן בית ראשון, שנאמר: על נהרות בבל שם ישבנו גם כבינו. בית שני, דתיבי: (תהלים קל"ז) זכור ה' לבני אדום את יום ירושלים האומרים ערו ערו עד היסוד בה.	רב יהודה אמר רב:				■		◇
מעשה בד' מאות ילדים וילדות שנשבו לקלון, הרגישו בעצמן למה הן מתבשרים, אמרו: אם אנו טובעין בים אנו באין לחיי העולם הבא? דרש להן הגדול שבהן: (תהלים ס"ח) אמר ה' מבשן אשיב אשיב ממצולות ים, מבשן אשיב - מבין שיני אריה אשיב, ממצולות ים - אלו שטובעין בים כיון ששמעו ילדות כך, קפצו כולן ונפלו לתוך הים. נשאו ילדים ק"ו בעצמן ואמרו: מה הללו שדרךך לכך - כך, אנו שאין דרכנו לכך - על אחת כמה וכמה אף הם קפצו לתוך הים.	רב יהודה אמר שמואל, ואיתימא רבי אמי, ואמרי לה במתניתא תנא:				■	○	◇
ועליהם הכתוב אומר: (תהלים מ"ד) כי עליך הורגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה.					■		◇
זו אשה ושבעה בניה.	רב יהודה:				■	○	◇
אתויהו קמא לקמיה דקיסר, אמרו ליה: פלח לעבודת כוכבים אמר להו, כתוב בתורה: (שמות כ') אנכי ה' אלהיך, אפקוהו וקטלוהו.		○					◇
ואתויהו לאידך לקמיה דקיסר, אמרו ליה: פלח לעבודת כוכבים אמר להו, כתוב בתורה: (שמות כ') לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, אפקוהו וקטלוהו.		○					◇
אתויהו לאידך, אמרו ליה: פלח לעבודת כוכבים אמר להו, כתוב בתורה: (שמות כ"ב) זוכה לאלהים יחרם, אפקוהו וקטלוהו.		○					◇
אתויהו לאידך, אמרו ליה: פלח לעבודת כוכבים אמר להו, כתוב בתורה: (שמות ל"ד) לא תשתחוה לאל אחר, אפקוהו וקטלוהו.		○					◇
אתויהו לאידך, אמרו ליה: פלח לעבודת כוכבים אמר להו, כתוב בתורה: (דברים ו') שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, אפקוהו וקטלוהו.		○					◇
אתויהו לאידך, אמרו ליה: פלח לעבודת כוכבים אמר להו, כתוב בתורה: (דברים ד') וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, אפקוהו וקטלוהו.		○					◇
אתויהו לאידך, אמרו ליה: פלח לעבודת כוכבים אמר להו, כתוב בתורה: (דברים כ"ו) את ה' האמרת וגו' וה' האמירך היום, כבר נשבענו להקדוש ברוך הוא שאין אנו מעבירין אותו באל אחר, ואף הוא נשבע לנו שאין מעביר אותנו באומה אחרת.		○					◇
א"ל קיסר: אישדי לך גושפנקא וגחין ושקליה, כי היכי דלימרו קביל עליה הרמנא דמלכא		○					◇
א"ל: חבל עלך קיסר, חבל עלך קיסר, על כבוד עצמך כך, על כבוד הקב"ה על אחת כמה וכמה		○					◇
אפקוהו למיקטליה, אמרה להו אימיה: יתבוהו ניהלי ואינשקיה פורתא, אמרה לו: בניי, לכו ואמרו לאברהם אביכם אתה עקדת מזבח אחד ואני עקדתי שבעה מזבחות אף היא עלתה לגג ונפלה ומתה.		○					◇
יצתה בת קול ואמרה: (תהלים קי"ג) אם הבנים שמחה.		○					◇
זו מילה שניתנה בשמיני.	רבי יהושע בן לוי:	■					◇
אלו ת"ח שמראין הלכות שחיטה בעצמן	רבי שמעון בן לקיש:	■					◇
כל מילי ליחזי איניש בנפשיה, בר משחיטה ודבר אחר.	דאמר רבא:	■	■				◇
אלו תלמידי חכמים שממיתין עצמן על דברי תורה, כדר' שמעון בן לקיש	רב נחמן בר יצחק	■					◇
אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליהם, שנאמר: (במדבר י"ט) זאת התורה אדם כי ימות באהל וגו'.	דאמר ר"ש בן לקיש:	■	■				◇

disputants-חולקים ◇ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רבה בר בר חנה א"ר יוחנן:											
ארבעים סאה קצוצי תפילין נמצאו בראשי הרוגי ביתר.	רבי ינאי ברבי ישמעאל:											נז:
שלש קופות של ארבעים ארבעים סאה.	במתניתא תנא:											נח.
ארבעים קופות של שלש שלש סאין.	ולא פליגי: הא דרישא, הא דדרעא.											נח.
ארבעה קבין מוח נמצאו על אבן אחת.	רבי אסי:											נח.
תשעת קבין.	עולא:											נח.
מאי קראה? (תהלים קל"ז) בת בבל השדודה אשרי שישלם לך וגו' אשרי שיאחו ונפץ את עולליך אל הסלע.	רב כהנא, ואיתימא שילא בר מרי:											נח.
(איכה ד') בני ציון היקרים המסולאים בפז	מאי מסולאים בפז?											נח.
אילימא דהוה מחפי בפיזא	והאמרי דבי רבי שילא:											נח.
תרתני מתקלי איסתירי פיזא נחות בעלמא, חדא ברומי וחדא בכולי עלמא	אלא שהיו מגנין את הפז ביופיין.											נח.
מעיקרא, חשיבי דרומאי הוו נקטי בליונא דגושפנקא ומשמשי ערסייהו, מכאן ואילך מייתו בני ישראל ואסרי בכרעי דפורייהו ומשמשי.	אמר ליה חד לחבריה: הא היכא כתיבא?											נח.
אמר ליה: (דברים כ"ח) גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה הזאת.	אמר: כמה מרחיקנא מדוכתא פלן?											נח.
אמר ליה: אינגד פוסתא ופלגא	אמר ליה: אי מטאי לגביה לא איצטריכי לך.											נח.
מאי דכתיב: (איכה ג') עיני עוללה לנפשי מכל בנות עירי? ארבע מאות בתי כנסיות היו בכרך ביתר, ובכל אחת ואחת היו בה ארבע מאות מלמדי תינוקות, וכל אחד ואחד היו לפניו ארבע מאות תינוקות של בית רבן, וכשהיה אויב נכנס לשם היו דוקרין אותן בחוטריהן, וכשגבר אויב ולכדום, כרכום בספריהם והציתום באש.	רבי יהודה אמר שמואל משום רבן שמעון בן גמליאל:											נח.
מעשה ברבי יהושע בן חנניה שהלך לכרך גדול שברומי, אמרו לו: תינוק אחד יש בבית האסורים, יפה עינים וטוב רואי וקוצותיו: סדורות לו תלתלים.	ת"ר:											נח.
הלך ועמד על פתח בית האסורים, אמר: (ישעיהו מב) מי נתן למשיסה יעקב וישראל לבוזזים?	ענה אותו תינוק ואמר: הלא ה' זו חטאנו לו ולא אבו בדרכיו הלך ולא שמעו בתורתו.											נח.
מובטחני בו שמורה הוראה בישראל, העבודה שאיני זו מכאן עד שאפדנו בכל ממון שפוסקין עליו.	אמר: [רבי יהושע בן חנניה]											נח.
לא זו משם עד שפדא בממון הרבה, ולא היו ימים מועטין עד שהורה הוראה בישראל. ומנו? רבי ישמעאל בן אלישע.	אמר:											נח.
מעשה בבנו ובבתו של ר' ישמעאל בן אלישע שנשבו לשני אדונים.	רבי יהודה אמר רב:											נח.
לימים נדווגו שניהם במקום אחד, זה אומר: יש לי עבד שאין כיופיו בכל העולם, וזה אומר: יש לי שפחה שאין בכל העולם כולו כיופיה, אמרו: בוא ונשיאם זה לזה ונחלק בוולדות.												נח.
הכניסום לאחד, זה ישב בקרן זוית זה וזו ישבה בקרן זוית זה, זה אומר: אני כהן בן כהנים גדולים אשא שפחה? וזאת אומרת: אני כהנת בת כהנים גדולים אנשא לעבד? ובכו כל הלילה. כיון שעלה עמוד השחר, הכירו זה את זה, ונפלו זה על זה וגעו בבכיה עד שיצאה נשמתן.												נח.
ועליהן קונן ירמיה: (איכה א') על אלה אני בוכיה עיני עיני יורדה מים.												נח.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסיקה קודמת- O מעשה-story	מימרא-statement & קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מעשה באשה אחת וצפנת בת פניאל שמה, צפנת - שהכל צופין ביופיה, בת פניאל - בתו של כהן גדול ששימש לפני ולפנים, שנתעלל בה שבאי כל הלילה.	ריש לקיש:											◊
למחר הלבישה שבעה חלוקים והוציאה למוכרה.												○
בא אדם אחד שהיה מכוער ביותר, אמר לו: הראני את יופיה, אמר לו: ריקא אם אתה רוצה ליקח קח, שאין כיופיה בכל העולם כולו, אמר לו: אף על פי כן. הפשיטה ששת חלוקים, ושביעי קרעתה ונתפלשה באפר, אמרה לפניו: רבונו של עולם, אם עלינו לא חסת, על קדושת שמך הגבור למה לא תחוס?												○
ועליה קונן ירמיה: (ירמיהו ו') בת עמי חגרי שק והתפלשי באפר אבל יחיד עשי לך מספד תמרורים כי פתאום יבא השודד עלינו, עליך לא נאמר אלא עלינו, כביכול, עלי ועליך בא שודד.												■
מאי דכתיב: (מיכה ב') ועשקו גבר וביתו ואיש ונחלתו? מעשה באדם אחד שנתן עינו באשת רבו, ושוליא דגרי הוה. פעם אחת הוצרך (רבו) ללות, אמר לו: שגר אשתך אצלי ואלונה, שיגר אשתו אצלו, שהה עמה שלשה ימים. קדם ובא אצלו, אמר לו: אשתי ששיגרתי לך היכן היא? אמר לו: אני פטרתיה לאלתר, ושמעתי שהתינוקות נתעללו בה בדרך.	רב יהודה אמר רב:											○
אמר לו: מה אעשה?												○
אמר לו: אם אתה שומע לעצתי גרשה.												○
אמר לו: כתובתה מרובה												○
אמר לו: אני אלווך ותן לה כתובתה.												○
עמד זה וגרשה, הלך הוא ונשאה.												○
כיון שהגיע זמנו ולא היה לו לפורעו, אמר לו: בא ועשה עמי בחובך.												○
והיו הם יושבים ואוכלים ושותין והוא היה עומד ומשקה עליהן, והיו דמעות נושרות מעיניו ונופלות בכוסיהן												○
ועל אותה שעה נתחתם גור דין.												■
על שתי פתילות בנר אחד.	ואמרי לה:											■
לקח מן הסיקריקון וכו'.												■
לא שנו אלא דאמר לו לך חזק וקני, אבל בשטר - קנה	רב:											◊
אף בשטר נמי לא קנה, עד שיכתוב לו אחריות.	שמואל:											◊
תניא כוותיה דשמואל												■
לקח מן האשה וחזר ולקח מן האיש - מקחו קיים, מן האיש וחזר ולקח מן האשה - מקחו בטל, עד שתכתוב לו אחריות.	ר' שמעון בן אלעזר:											■
נימא תיהוי תיובתא דרב												?
מאי אחריות? נמי שטר.	אמר לך רב:											!
לקח מן הסיקריקון, ואכלה שלש שנים בפני בעלים וחזר ומכרה לאחר, אין לבעלים על לוקח שני כלום.	ת"ר:											◊
ה"ד?												^
אי דקא טעין ואמר מינך זבנה												!
אפילו ראשון נמי												?
אי דלא קא טעין ואמר מינך זבנה												!
אפילו שני נמי לא												?
לעולם דלא קא טעין ליה, וכגון זה טוענין לירוש וטוענין ללוקח ואידך אי טעין - אין, ואי לא טעין - לא.	רב ששת:											!

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement & קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	נח:
הבא מחמת חוב ומחמת אנפרות - אין בו משום סיקריקון, ואנפרות עצמה - צריכה שתשהה שנים עשר חדש.	ת"ר:												נח:
והאמרת אין בה משום סיקריקון													נח:
ה"ק: סיקריקון עצמה - צריכה שתשהה י"ב חדש.													נח:
אין אנפרות בבבל.	רב יוסף, נקטינן:												נח:
והא קחזינן דאיכא													נח:
אלא אימא: אין דין אנפרות בבבל. מ"ט? כיון דאיכא בי דוואר ולא אויל קביל, אימא אחולי אחיל.													נח:
גידל בר רעילאי קביל ארעא בטסקא מבני באגא, אקדים ויהיב זווי דתלת שנין.													נח:
לסוף אתא מרוותא קמאי													נח:
אמרו ליה: שתא קמייחא דיהבת אכלת, השתא אנן יהבינן אנן אכלינן, אתו לקמיה דרב פפא													נח:
סבר למיכתב ליה טירפא אבני באגא	[רב פפא]												נח:
א"כ, עשית סיקריקון	רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא:												נח:
הניח מעותיו על קרן הצבי.	אלא אמר רב הונא בריה דרב יהושע:												נח:
זו משנה ראשונה. ב"ד של אחריהן אמרו: הלוקח מן הסיקריקון נותן לבעלים רביע.													נח:
רביע בקרקע או רביע במעות	רב:												נח:
רביע בקרקע שהן שליש במעות.	שמואל:												נח:
במאי קמיפלגי?													נח:
נכי רביע זבין	מר סבר-[שמואל]												נח:
נכי חומשא זבין.	ומר סבר:[רב]												נח:
זו משנה ראשונה. ב"ד של אחריהן אמרו: הלוקח מן הסיקריקון נותן לבעלים רביע, ויד בעלים על העליונה, רצו בקרקע נוטלין, רצו במעות נוטלין אימתו? בזמן שאין בידן ליקח, אבל יש בידן ליקח - הן קודמין לכל אדם. רבי הושיב ב"ד ונמנו, שאם שהתה בפני סיקריקון שנים עשר חודש - כל הקודם ליקח זכה, אבל נותן לבעלים רביע בקרקע או רביע במעות	מיתיבי:												נח:
כי תניא היא, לאחר שבאו מעות לידו.	רב אשי:												נח:
אנא הואי במנינא דבי רבי, ומינאי דידי מנו ברישא.	רב:												נט.
דיני ממונות והטהרות והטומאות מתחילין מן הגדול, ודיני נפשות מתחילין מן הצד	והאנן תנן:												נט.
שאני מנינא דבי רבי, דכולהו מניניהו מן הצד הוה מתחילין.	רבה בריה דרבא, ואיתימא ר' הילל בריה דר' וולס:												נט.
מימות משה ועד רבי לא מצינו תורה וגדולה במקום אחד.	ואמר רבה בריה דרבא, ואיתימא רבי הילל בריה דרבי וולס:												נט.
ולא? הא הוה יהושע													נט.
הוה אלעזר.													נט.
הא הוה אלעזר													נט.
הוה פנחס.													נט.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O	statement-מימרא challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-
--	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והא הוה פנחס												נט
הו זקנים.												נט
הא הוה שאול												נט
הוה שמואל.												נט
והא נח נפשיה												נט
כולהו שני קאמרינן.												נט
והא הוה דוך												נט
הוה עירא היאירי.												נט
והא נח נפשיה												נט
כולהו שני בעינן.												נט
הא הוה שלמה												נט
הוה שמעי בן גרא.												נט
והא קטליה												נט
כולהו שני קאמרינן.												נט
הא הוה חזקיה												נט
הוה שבנא.												נט
הא איקטיל												נט
כולהו שני קאמרינן.												נט
והא הוה עזרא												נט
הוה נחמיה בן חכליה.												נט
אף אני אומר: מימות רבי ועד רב אשי לא מצינו תורה וגדולה במקום אחד.	רב אחא בריה דרבא:											נט
ולא? והא הוה הונא בר נתן												נט
שאני הונא בר נתן, דמיכף הוה כייף ליה לרב אשי.												נט
חרש רומז ונרמז	[ת"ק]											נט
קופץ ונקפץ במטלטלין.	בן בתירא											נט
הפעוטות - מקחן מקח וממכרן ממכר במטלטלין.												נט
מחלוקת - במטלטלין, אבל בגיטין - דברי הכל ברמיזה.	רב נחמן:											נט
פשיטא, במטלטלין תנן												נט
מהו דתימא אף במטלטלין, קמ"ל.												נט
כמחלוקת במטלטלין כך מחלוקת בגיטין.	איכא דאמרי, א"ר נחמן:											נט

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והאנן במטלטלין תנן												נט.
אימא: אף במטלטלין.												נט.
הפעוטות - מקחן מקח וממכרן ממכר במטלטלין.												נט.
ועד כמה?												נט.
כבר שית, כבר שב.	מחוי רב יהודה לרב יצחק בריה:											נט.
כבר שב, כבר תמני.	רב כהנא:											נט.
כבר תשע, כבר עשר.	במתניתא תנא:											נט.
ולא פליגי, כל חד וחד לפי חורפיה.												נט.
וטעמא מאי?												נט.
משום כדי חייו.	רבי אבא בר יעקב א"ר יוחנן:											נט.
(מלכים ב' י') ויאמר לאשר על המלתחה הוצא לבוש לכל עובדי הבעל												נט.
מאי מלתחה?												נט.
דבר הנמלל ונמתח.	רבי אבא בר יעקב א"ר יוחנן:											נט.
סיבני וחומס סלסלה ומלמלא, סיבני וחומס - כאמגוזא ופלגיה דאמגוזא, סלסלה ומלמלא - כפיסתקא ופלגי דפיסתקא.	כי אתא רב דימי א"ר יוחנן: שיגר לו בוניים בן נוניים לרבי:											נט.
מאי מלמלא?												נט.
דבר הנמלל ונמתח.												נט.
וטעותן עד כמה?												נט.
עד שתות, כגדול.	רבי יונה א"ר זירא:											נט.
מתנתו, מאי?	בעי אביי:											נט.
אין מתנתו מתנה	רב יימר											נט.
מתנתו מתנה.	מר בר רב אשי:											נט.
אפכוה ושדרוה לקמיה דרב מרדכי												נט.
זילו אמרו לבר מר: לאו הכי הוה עובדא? כי הוה קאי מר חד כרעיה אארעא וחד כרעיה אדרגא, ואמרנא ליה: מתנתו מאי? ואמר לן: מתנתו מתנה, אחת מתנת שכיב מרע ואחת מתנת בריא, אחת מתנה מרובה ואחת מתנה מועטת.	א"ל: [רב מרדכי]											נט.
אלו דברים אמרו מפני דרכי שלום:												נט.
כהן קורא ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל, מפני דרכי שלום												נט.
מערבין בבית ישן, מפני דרכי שלום												נט.
בור שהוא קרוב לאמה מתמלא ראשון, מפני דרכי שלום												נט.
מצודות חיה ועופות ודגים יש - בהן משום גול, מפני דרכי שלום	[ת"ק]											נט.
גול גמור	רבי יוסי:											נט.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 ^ שאלה- **challenge**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
 O מעשה- **story**
מקרא-key:

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מצאית חרש שוטה וקטן יש בהן משום גזל, מפני דרכי שלום	[ת"ק]								◆	■	■	נט:
גזל גמור	רבי יוסי:								◆	■	■	נט:
עני המנקף בראש הזית - מה שתחתיו גזל, מפני דרכי שלום	[ת"ק]								◆	■	■	נט:
גזל גמור	רבי יוסי:								◆	■	■	נט:
אין ממחין ביד עניי עובדי כוכבים בלקט שכחה ופאה, מפני דרכי שלום.									■	■		נט:
מנה"מ?									^			נט:
דאמר קרא (דברים ל"א) ויכתוב משה את התורה הזאת ויתנה אל הכהנים בני לוי, אטו אנא לא ידענא דכהנים בני לוי ניהו? אלא כהן ברישא והדר לוי.	רב מתנה:								!	◊		נט:
מהכא: (דברים כ"א) ונגשו הכהנים בני לוי, אטו אנן לא ידעינן דכהנים בני לוי ניהו? אלא כהן ברישא והדר לוי.	רבי יצחק נפחא:								!	◊		נט:
מהכא: (דברי הימים א' כ"ג) בני עמרם אהרן ומשה ויבדל אהרן להקדישו קדש קדשים.	רב אשי:								!	◊		נט:
מהכא: (ויקרא כ"א) וקדשתו - לכל דבר שבקדושה.	רבי חייא בר אבא:								!	◊		נט:
וקדשתו - לכל דבר שבקדושה, לפתוח ראשון, ולברך ראשון, וליטול מנה יפה ראשון.	תנא דבי רבי ישמעאל:								■	!		נט:
מפני דרכי שלום? דאורייתא היא	אביי לרב יוסף:								⚡			נט:
דאורייתא, ומפני דרכי שלום.	א"ל: [רב יוסף]								!	◊		נט:
כל התורה כולה נמי מפני דרכי שלום היא, דכתי': (משלי ג') דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום	[אביי]								⚡	◊		נט:
לכדמך [רבה]	אלא אמר אביי:								!	◊		נט:
שנים - ממתנין זה לזה בקערה, שלשה - אין ממתנין. הבוצע הוא פושט ידו תחלה, ואם בא לחלוק כבוד לרבו או למי שגדול ממנו - הרשות בידו	דתניא:								■	!	◊	נט:
לא שנו אלא בסעודה, אבל בבהכ"ל לא, דאתו לאינצויי.	ואמר מר עלה: [רבה]								■	!	◊	נט:
הא דאמרת בבהכ"ל לא, לא אמרן אלא בשבתות וימים טובים דשכיחי רבים, אבל בשני ובחמישי לא.	רב מתנה:								■	◊		נט:
איני? והא רב הונא קרי בכהני בשבתות ויו"ט									⚡			נט:
שאני רב הונא, דאפילו רבי אמי ורבי אסי כהני חשיבי דא"י מיכף הוו כייפי ליה.									!			נט:
אין שם כהן - נתפרדה חבילה.	אביי, נקטינן:								■	◊		נט:
אין שם לוי - קורא כהן.	ואמר אביי, נקטינן:								■	◊		נט:
איני?									⚡			נט:
כהן אחר כהן לא יקרא משום פגמו של ראשון, לוי אחר לוי לא יקרא משום פגם שניהם	והאמר רבי יוחנן:								■	⚡	◊	נט:
כי קאמרינן - באותו כהן.									!	◊		נט:
מ"ש לוי אחר לוי? דאיכא פגם שניהם, דאמרי חד מינייהו לאו לוי הוא, כהן אחר כהן נמי אמרי חד מינייהו לאו כהן הוא									⚡			נט:
כגון דמוחזק לן באבוב דהאי שני דכהן הוא.									!	◊		נט:
ה"נ דמוחזק לן באבוב דהאי שני דלוי הוא									⚡			נט:
אלא, אמרי ממזרת או נתניה נסיב ופסליה לזרעיה.									!	◊		נט:
הכא נמי אמרי גרושה או חלוצה נסיב ואחליה לזרעיה									⚡	◊		נט:

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof	■ מקרא-key:
--	-------------

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
סוף סוף לוי מי קא הוי.												!
ולמאן?												^
אי ליושבין												!
הא קא חזו ליה												;
אלא ליוצאין.												!
אחריהן מי קוראין?	שלחו ליה בני גלילא לרבי חלבון:											^
לא הוה בידיה.												o
אתא ושייליה לרבי יצחק נפחא	[רבי חלבון]											o
אחריהן קוראין ת"ח הממונין פרנסים על הצבור, ואחריהן ת"ח הראויין למנותם פרנסים על הציבור, ואחריהן בני ת"ח שאבותיהן ממונים פרנסים על הצבור, ואחריהן ראשי כנסיות וכל אדם.	א"ל: [רבי יצחק נפחא]											!
שלחו ליה בני גליל לר' חלבון: מהו לקרות בחומשים בבהכ"נ בציבור?	שלחו ליה בני גלילא לרבי חלבון:											^
לא הוה בידיה.												o
אתא שייליה לר' יצחק נפחא												o
לא הוה בידיה.												o
אתא שאיל בי מדרשא, ופשטוה מהא	[רבי חלבון]											!
ס"ת שחסר יריעה אחת - אין קורין בו.	דא"ר שמואל בר נחמני א"ר יוחנן:											!
ולא היא, התם מחסר במילתיה, הכא לא מחסר במילתיה.												;
אין קוראין בחומשין בבית הכנסת משום כבוד הצבור.	רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו:											!
האי ספר אפטרתא - אסור למקרי ביה בשבת מאי טעמא? דלא ניתן ליכתב.	ורבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו:											■
לטלטולי נמי אסור מ"ט? דהא לא חזי למקרי ביה.	מר בר רב אשי:											■
ולא היא, שרי לטלטולי ושרי למיקרי ביה, דר' יוחנן ור"ש בן לקיש מעייני בספרא דאגדתא בשבתא, והא לא ניתן ליכתב אלא כיון דלא אפשר - (תהלים קי"ט) עת לעשות לה' הפרו תורתך, ה"נ כיון דלא אפשר - עת לעשות לה' הפרו תורתך.												■
מהו לכתוב מגילה לתינוק להתלמד בה?	בעא מיניה אביי מרבה:											^
תיבעי למאן דאמר תורה מגילה מגילה ניתנה, תיבעי למאן דאמר תורה התומה ניתנה												■
תיבעי למ"ד תורה מגילה מגילה ניתנה, כיון דמגילה מגילה ניתנה כותבין, או דילמא כיון דאידבק אידבק?												^
תיבעי למ"ד תורה התומה ניתנה, כיון דחתומה ניתנה אין כותבין, או דילמא כיון דלא אפשר כותבין?												^
אין כותבין, ומה טעם? לפי שאין כותבין.	א"ל: [רבה]											!
אף היא עשתה טבלא של זהב שפרשת סוטה כתובה עליה	איתיביה:											o ;
באל"ף ב"ת.	רבי שמעון בן לקיש משום ר' ינאי:											!
כשהוא כותב, רואה וכותב מה שכתוב בטבלא	איתיביה:											■ ;
אימא: כמה שכתוב בטבלא.												!

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-קודמת של פיסקה story-מעשה	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כשהוא כותב, רואה בטבלא וכותב מה שכתוב בטבלא, מה הוא כתוב בטבלא? (במדבר ה') אם שכב אם לא שכב	איתביה:		◊										ס.
הכא במאי עסקינן - בסירוגין.			!										ס.
כתנאי:													ס.
אין כותבין מגילה לתינוק להתלמד בה, ואם דעתו להשלים - מותר	[ת"ק]		◊	■									ס.
בבראשית - עד דור המבול, בתורת כהנים - עד ויהי ביום השמיני.	רבי יהודה:		◊	■									ס.
תורה - מגילה מגילה ניתנה, שנא': (תהלים ז') אז אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב עלי	רבי יוחנן משום רבי בנאה:		◊	■									ס.
תורה - החתומה ניתנה, שנאמר: (דברים ל"א) לקוח את ספר התורה הזאת.	רבי שמעון בן לקיש:		◊	■									ס.
ואידך נמי הכתיב לקוח													ס.
ההוא לבתר דאידיבק.													ס.
ואידך נמי הכתיב במגילת ספר כתוב עלי													ס.
ההוא, דכל התורה כולה איקרי מגילה, דכתיב: (זכריה ה') ויאמר אלי מה אתה רואה ואומר אני רואה מגילה עפה.													ס.
אי נמי, לכדרבי לוי													ס.
שמנה פרשיות נאמרו ביום שהוקם בו המשכן, אלו הן: פרשת כהנים, ופרשת לויים, ופרשת טמאים, ופרשת שילוח טמאים, ופרשת אחרי מות, ופרשת שתויי יין, ופרשת נרות, ופרשת פרה אדומה.	דאמר רבי לוי:												ס.
תורה - רוב בכתב ומיעוט על פה, שנא': (הושע ח') אכתוב לו רובי תורתו כמו זר נחשבו	רבי אלעזר:		◊	■									ס.
רוב על פה ומיעוט בכתב, שנא': (שמות ל"ד) כי על פי הדברים האלה.	רבי יוחנן:		◊	■									ס.
ואידך נמי הכתיב אכתוב לו רובי תורתו													ס.
ההוא אתמוהי קא מתמה: אכתוב לו רובי תורתו? הלא כמו זר נחשבו.													ס.
ואידך נמי הכתיב כי על פי הדברים האלה													ס.
ההוא משום דתקיפי למיגמרינהו.													ס.
כתיב: (שמות ל"ד) כתוב לך את הדברים האלה, וכתיב: (שמות ל"ד) כי ע"פ הדברים האלה, הא כיצד? דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרן על פה, דברים שבעל פה אי אתה רשאי לאומרן בכתב.	דרש רבי יהודה בר נחמני מתורגמניה דרבי שמעון בן לקיש:												ס.
אלה - אלה אתה כותב, ואי אתה כותב הלכות.	דבי רבי ישמעאל תנא:												ס.
לא כרת הקב"ה ברית עם ישראל אלא בשביל דברים שבעל פה, שנאמר: (שמות ל"ד) כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל.	רבי יוחנן:												ס.
מערבין בבית ישרן, מפני דרכי שלום.													ס.
מאי טעמא?													ס.
אילימא משום כבוד													ס.
והא ההוא שיפורא דהוה מעיקרא בי רב יהודה, ולבסוף בי רבה, ולבסוף בי רב יוסף, ולבסוף בי אביי, ולבסוף בי רבא													ס.
אלא משום חשדא.													ס.
בור שהוא קרוב לאמה וכו'.													ס.
בני נהרא - רב אמר: תתאי שתו מיא ברישא	איתמר: [רב]		◊	■									ס.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

מקרא-kev:

Talmud Navigator

גיטין-הניזקין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
עילאי שתו מיא ברישא.	שמואל:									◆	◊	ס:	
בדמיזל כולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - במיסכר ואשקויי										■	◊	ס:	
שמואל אמר עילאי שתו מיא ברישא, דאמרי: אנן מקרבינן טפי	[שמואל]									◆	■	◊	ס:
ורב אמר תתאי שתו מיא ברישא, דאמרי: נהרא כפשטיה ליזיל.	[רב]									◆	■	◊	ס:
בור הקרוב לאמה מתמלא ראשון, מפני דרכי שלום	תנן:									■	◊	ס:	
באמה המתהלכת ע"פ בורו.	תרגמה שמואל אליבא דרב:									!	◊	ס:	
אי הכי, מאי למימרא?										◊		ס:	
מהו דתימא, מצי אמרי ליה: סכר מיסכר ואשקוי בהינדזא, קמ"ל.										!		ס:	
השתא דלא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר, כל דאלימ גבר.	רב הונא בר תחליפא:									■	◊	ס:	
רב שימי בר אשי אתא לקמיה דאביי, אמר ליה: לותבן מר בעידנא	[רב שימי בר אשי]									○	◊	ס:	
אית לי עידנא לדידי.	אמר ליה: [אביי]									○		ס:	
ולותבן מר בליליא										○		ס:	
אית לי מיא לאשקויי.	אמר ליה: [אביי]									○		ס:	
אנא משקונא ליה למר מיא ביממא, ולותבן מר בליליא	א"ל: [רב שימי בר אשי]									○		ס:	
לחיי.	אמר ליה: [אביי]									○		ס:	
אזל לעילאי, אמר להו: תתאי שתו מיא ברישא, אזל לתתאי, אמר להו: עילאי שתו מיא ברישא, אדהכי סכר מיסכר ואשקוי.	[רב שימי בר אשי]									○	◊	ס:	
כי אתא לקמיה דאביי, אמר ליה: כבי תרי עבדת לז ולא טעמינהו אביי לפירי דההיא שתא.										■	◊	ס:	
הנהו בני בי חרמך דאזול כרו ברישא דשנוותא ואהדרוה ושדיוה בשילהי נהרא, אתו עילאי לקמיה דאביי, אמרו ליה: קא מתקיל לנהרין										○	◊	ס:	
כרו בהדייהו טפי פורתא.	אמר להו: [אביי]									■		ס:	
אמרו ליה: קא יבשי פירין										○		ס:	
זילו סליקו נפשיכו מהתם.	אמר להו: [אביי]									■	◊	ס:	
מצודות חיה ועופות ודגי' יש בהן וכו'.										■	<	ס:	
באזולי ואוהרי כולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - בלחי וקוקרי.										■	◊	ס:	